

บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 1 ตุลาคม 2026

โอกาสระลึกถึงนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู

Thérèse of Lisieux, ocd., 2 January 1873 – 30 September 1897

บทอ่านประจำวัน: โยบ 19:21-27; สดด 27; ลูกา 10:1-12

“สิ่งเล็กน้อยที่ทำด้วยความรักอันยิ่งใหญ่”

เรื่องเล่าจริงจากอารามคาร์แมลแห่งลีสีเออว่า ขณะที่นักบุญเทเรซากำลังซักผ้าอยู่กับซิสเตอร์อีกคนหนึ่ง ซิสเตอร์คนนั้นซักผ้าแรงมาก จนน้ำสกปรกกระเด็นใส่หน้าเทเรซาซ้ำแล้วซ้ำอีก หากเป็นเรา บางคนอาจพูดว่า “ซิสเตอร์คะ...ซักผ้านะคะ ไม่ใช่ทำพิธีโปรยน้ำเสก!” แต่เทเรซาไม่ได้บ่น ไม่เซ็ดหน้าด้วยผ้าที่ราคาญ และไม่ทำให้อีกฝ่ายรู้ตัว เธอกลับคิดว่า “ฉันจะรับหยดน้ำสกปรกเหล่านี้ เหมือนเป็นดอกไม้ที่พระเยซูเจ้าประทานให้” ฟังดูเป็นเรื่องเล็กเหลือเกิน ไม่มีใครเห็น ไม่มีเสียงปรบมือ ไม่มีรูปถ่าย ไม่มีใครนำไปประกาศในข่าวของอาราม แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า วันนั้นมีคนหนึ่งกำลังเปลี่ยน “น้ำสกปรก” ให้กลายเป็น “ดอกกุหลาบแห่งความรัก”

นี่คือความลับของนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู—ท่านไม่ได้สอนเราว่า ต้องทำสิ่งยิ่งใหญ่จึงจะเป็นนักบุญ แต่สอนว่า “จงทำสิ่งเล็กน้อย ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่”

1. “แม้ร่างกายของข้าพเจ้าจะถูกทำลาย ข้าพเจ้าก็จะเห็นพระเจ้า”

บทอ่านแรกวันนี้ โยบกำลังเผชิญความสูญเสียแทบทุกอย่าง ทั้งทรัพย์สิน ลูกหลาน สุขภาพ และแม้แต่มิตรสหาย ผู้ซึ่งแทนที่จะปลอบใจ กลับตั้งคำถามว่าเขาทำบาปอะไร จึงถูกพระเจ้าลงโทษ

ท่ามกลางความทุกข์ โยบกลับประกาศถ้อยคำแห่งความเชื่ออันยิ่งใหญ่ว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่า พระผู้ไถ่ของข้าพเจ้าทรงพระชนม์อยู่... แม้ผิวหนังของข้าพเจ้าจะถูกทำลาย ข้าพเจ้าก็จะเห็นพระเจ้า”

ถ้อยคำนี้สะท้อนชีวิตที่ปั่นป่วนของนักบุญเทเรซาอย่างน่าประหลาด เรามักเห็นภาพของท่านอุ้มกางเขนและดอกกุหลาบ ใบหน้าอ่อนหวาน จนบางครั้งคิดว่าชีวิตของท่านคงเต็มไปด้วยความปลอบโยนจากพระเจ้า แต่ความจริง ท่านเสียมารดาเมื่ออายุเพียงสี่ขวบ เคยเจ็บป่วยทางประสาทอย่างรุนแรง บิดาที่ท่านรักมีอาการป่วยทางจิต และช่วงสุดท้ายของชีวิต ท่านป่วยเป็นวัณโรค ไอบนกระทั่งเสมหะเป็นเลือด หายใจลำบาก และต้องทนทุกข์อย่างแสนสาหัส สิ่งที่น่าทึ่งกว่าความเจ็บป่วยทางกายคือ ท่านต้องผ่าน “คืนมืดแห่งความเชื่อ” ท่านรู้สึกราวกับสวรรค์ปิดประตู และความคิดของผู้ไม่เชื่อพระเจ้า เข้ามารบกวนจิตใจ จนท่านกล่าวว่าตนเองเสมือนนั่งร่วมโต๊ะกับบรรดาผู้ไม่มีความเชื่อ แต่ท่านไม่ได้กล่าวว่า “ฉันรู้สึกพระเจ้าทรงอยู่ใกล้” ท่านเลือกกล่าวว่า “แม้ฉันไม่รู้สึกละเลย ฉันก็ยังเชื่อ” นี่คือการเชื่อแท้ ไม่ใช่เชื่อเพราะทุกอย่างเป็นไปได้ดี แต่ยังจับพระหัตถ์พระเจ้า แม้ในความมืดเรามองไม่เห็นพระพักตร์พระองค์ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสทรงชี้ว่า ความเชื่อของเราได้รับการพิสูจน์อย่างถึงที่สุด ท่ามกลางความมืดมนในชีวิต และทำให้เรารู้สึกเป็นพี่น้องกับผู้ไม่เชื่อ เพื่อภาวนาแทนพวกเขา

2. “จงไปเถิด เราส่งท่านไปเหมือนลูกแกะท่ามกลางฝูงหมาป่า”

ในพระวรสารประจำวันวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไปประกาศข่าวดี โดยไม่ให้ถือถุงเงิน ยาม หรือรองเท้าสำรอง พระองค์ทรงสอนให้พวกเขาไปอย่างผู้เล็กน้อย ทำตัวเองให้เรียบง่าย วางเปล่า และไว้วางใจ

น่าแปลกมากที่นักบุญเทเรซา ผู้ไม่เคยออกจากอารามคาร์แมล ไม่เคยเดินทางไปประกาศพระวรสารในต่างแดน กลับได้รับการแต่งตั้งให้เป็นองค์อุปถัมภ์แห่งงานธรรมทูต เคียงข้างนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ ผู้เดินทางหลายหมื่นกิโลเมตร คนหนึ่งเดินทางไปจนเกือบถึงประเทศจีน แต่อีกคนหนึ่งอยู่หลังกำแพงอารามตลอดชีวิต แล้วทั้งสองเป็นธรรมทูตได้อย่างไร? เพราะงานธรรมทูตไม่ได้เริ่มที่เท้า แต่เริ่มที่หัวใจ ไม่ได้เริ่มจากการเดินทางไกล แต่เริ่มจากการรักอย่างลึกซึ้ง

เธอก็ได้รับพระสงฆ์ธรรมทูตสององค์เป็น “พี่น้องฝ่ายจิต” เขียนจดหมายให้กำลังใจ ถวายความเจ็บป่วย การภาวนา และการเสียสละเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อพันธกิจของพวกเขา ท่านปรารถนาจะรักพระเยซูเจ้าและทำให้พระองค์เป็นที่รักของทุกคน ด้วยเหตุนี้เอง พระศาสนจักรจึงประกาศท่านเป็นองค์อุปถัมภ์แห่งงานธรรมทูตในปี ค.ศ. 1927 แม้ท่านไม่เคยออกไปยังดินแดนธรรมทูตเลยก็ตาม

นี่เป็นข้อคิดและข่าวดีสำหรับพวกเราทุกคน เพราะเราอาจกล่าวว่า “พ่อครับ ผมแก่แล้ว ไปช่วยงานไม่ไหว”, “ดิฉันไม่มีความรู้ พูดเรื่องพระเจ้าไม่เก่ง”, “ผมไม่มีเงินมากพอจะทำบุญใหญ่”, “ชีวิตฉันยุ่งอยู่กับครอบครัวและงานประจำ” นักบุญเทเรซาจะตอบว่า “ท่านยังยิ้มได้ไหม? ท่านยังให้อภัยได้ไหม? ท่านยังภาวนาให้ใครสักคนได้ไหม? ท่านยังทำหน้าที่เล็ก ๆ น้อย ๆ โดยไม่บ่นได้ไหม? ถ้าท่านทำได้—ท่านก็เป็นธรรมทูตได้”

3. “หนทางสายเล็ก” ไม่ใช่การทำให้สิ่งนั้นน้อยด้อยค่า แต่คือการรักให้มาก

เธอลองเห็นว่า ตนเองไม่สามารถปีนบันไดสูงชันแห่งความศักดิ์สิทธิ์ได้ เธอจึงมองหาหนทางเล็ก สั้น และตรง เพื่อขึ้นไปหาพระเจ้า ในสมัยนั้น ลิฟต์เป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ เธอก็ใช้ภาพที่ทันสมัยมากสำหรับยุคของเธอมานะ “ลิฟต์ที่จะยกดิฉันขึ้นไปสู่สวรรค์ คือพระกรของพระเยซูเจ้า”

หนทางสายเล็ก ๆ จึงไม่ได้หมายความว่า เราไม่ต้องพยายาม หรือทำอะไรก็ได้แล้วรอพระเจ้าทำทั้งหมด แต่หมายความว่า เราทำสิ่งที่เราทำได้อย่างซื่อสัตย์ แล้ววางใจว่า พระหรรษทานจะทำสิ่งที่เราเองทำไม่ได้

เด็กเล็ก ๆ ที่หกล้มลง ไม่ได้นอนอยู่บนพื้นแล้วพูดว่า “คุณพ่อรักฉันก็มาอุ้มเองสิ” เด็กคนนั้นจะพยายามลุก ยกแขนขึ้น และร้องเรียกหาบิดา ความศักดิ์สิทธิ์จึงไม่ใช่การไม่เคยล้ม แต่คือทุกครั้งที่ล้ม เรายังยกแขนขึ้นหาพระบิดา

นักบุญเทเรซาเรียกสิ่งนี้ว่า “หนทางแห่งความไว้วางใจและความรัก” ซึ่งเป็นหนทางที่ทุกคนเดินได้ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใดของชีวิต

4. เรื่องของนักโทษที่ไม่มีใครเชื่อว่าจะกลับใจ

ก่อนเข้าอาราม เธอลองอ่านข่าวของอองรี ปรีองซีนี (Henri Pranzini) ฆาตกรที่สังหารคนสามคน เขาไม่แสดงความสำนึกผิด และถูกตัดสินประหารชีวิต คนทั้งประเทศฝรั่งเศสมองว่าเขาเป็นสัตว์ร้ายที่หมดหวังแล้ว แต่เธอลองเขียนจดหมายถึงเขาเมื่อตอนที่เขายังมีอายุเพียง 14 ปี

กลับเรียกเขาในใจว่า “ลูกคนแรกของฉัน” เธอภาวนา ขอให้มีการถวายเป็นมิสซาเพื่อเขา และวางใจในพระเมตตาของพระเยซูเจ้า แม้เขาจะไม่แสดงเครื่องหมายกลับใจก็ตาม วันประหาร ก่อนใบมีดกิโยตินจะตกลงมา ปรีงซีนีผู้ที่ปลุกคุณพ่อบาทหลวงออกไปในตอนแรก แต่แล้วทันใดนั้น เขากลับมา คว่ำไม้กางเขนจากมือคุณพ่อ (บาทหลวง) และจุมพิตบาดแผลของพระเยซูเจ้าถึงสามครั้ง หนังสือพิมพ์เห็นเพียงนักโทษคนหนึ่ง จุมพิตไม้กางเขน แต่เทเรซาเห็นว่า—พระเมตตาของพระเจ้าวิ่งเร็วกว่าความบาปของมนุษย์เสมอ นี่แหละคือจุดหักมุมของพระวรสาร คนที่เราคิดว่า “ไม่มีความหวังแล้ว” อาจกำลังรอใครสักคนที่ยังไม่เลิกภาวนาให้เขา

ในครอบครัวของเรา มีใครที่เราตัดสินเขาว่าเปลี่ยนไม่ได้หรือไม่?

ในพระศาสนจักร มีใครที่เราผลักเขาออกไป เพราะเขาไม่เรียบร้อยพอหรือไม่?

ในสังคม มีใครที่เราตราหน้าเขาจากอดีต จนไม่ยอมเปิดประตูให้อนาคตของเขาหรือไม่?

ศิษย์ของเทเรซาไม่ถามว่า “เขาสมควรได้รับความรักหรือยัง?” แต่ถามว่า “วันนี้ฉันจะรักเขาเหมือนพระเยซูเจ้าได้อย่างไร?”

5. พระศาสนจักรไม่จำเป็นต้องยิ่งใหญ่ แต่ต้องมีหัวใจ

เทเรซาเคยปรารถนาจะเป็นทุกอย่าง—เป็นธรรมทูต นักบวช มรณสักขี และอัครสาวก แต่เมื่ออ่านจดหมายนักบุญเปาโลเรื่องพระศาสนจักรซึ่งเป็นพระวรกายของพระเยซูเจ้า เธอค้นพบคำตอบว่า “ในหัวใจของพระศาสนจักร มารดาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเป็นความรัก” วันนี้พระศาสนจักรอาจมีโครงการมาก มีการประชุม/สัมมนา มีเอกสารมาก และมีสื่อทันสมัยมาก แต่ถ้าขาดความรัก ทุกอย่างก็กลายเป็นเพียงร่างกายที่หัวใจหยุดเต้น *ชาวโลกไม่ได้ต้องการพระศาสนจักรที่มีเสียงดังที่สุด แต่พวกเขาต้องการพระศาสนจักรที่มีความรักมากที่สุด* ชาวโลกไม่ได้ต้องการคริสตชนที่ชนะการโต้เถียงทุกครั้ง แต่ต้องการคริสตชนที่ทำให้บุคคลที่เจ็บปวดรู้ว่า พวกเขายังมีคุณค่าและไม่ถูกพระเจ้าทอดทิ้ง

สรุปข้อคิดภาพรวมโอกาสลงนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู

นักบุญเทเรซามีชีวิตอยู่เพียง 24 ปี ไม่มีปริญญาเทววิทยา ไม่ได้ก่อตั้งคณะนักบวช ไม่ได้เดินทางไปต่างแดน และไม่ได้ทำอัครรรยยิ่งใหญ่ต่อหน้าฝูงชน แต่พระศาสนจักรได้

ประกาศให้เธอเป็นนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร เพราะเธอค้นพบ “**ศาสตร์แห่งความรัก**” — เทววิทยาที่ไม่เพียงเขียนด้วยหมึก แต่เขียนด้วยชีวิต

ก่อนเทศกาลสิ้นใจในวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1897 ท่ามกลางความเจ็บปวดจากวัณโรค เธอมองไม้กางเขนและกล่าวถ้อยคำสุดท้ายว่า “**พระเจ้าของข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารักพระองค์**”

แม้ว่าชีวิตของเธอจบลงด้วยประโยคสั้น ๆ แต่ประโยคนั้นสรุปพระวรสารทั้งเล่ม

วันนี้เราอาจไม่มีดอกกุหลาบจะถวายพระเยซูเจ้า แต่เรามีความเหนื่อย มีบาดแผล มีคนที่ทำให้เรารำคาญ มีหน้าที่ที่ไม่มีใครเห็น และมีหยดน้ำสกปรกที่กระเด็นใส่หน้าเราอยู่ทุกวัน ขออย่าทิ้งสิ่งเหล่านั้นไปอย่างไร้ค่า จงรับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรัก แล้วพระเจ้าจะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นให้become ดอกกุหลาบอันงดงาม

ข้าแต่นักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู โปรดสอนชาวเราให้ไม่แสวงหาการทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อให้คนเห็น แต่ให้ทำสิ่งเล็กน้อยเพื่อให้พระเจ้าทรงยินดี โปรดช่วยเราให้เชื่อแม้จะเผชิญกับคินมิดมนแห่งชีวิต ให้รักผู้อื่นแม้ไม่ได้รับความรักตอบ และให้วางใจว่า พระกรของพระเยซูเจ้าคือ “ลิฟต์” ที่จะยกความเล็กน้อยของเราไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์

เพื่อว่าในหัวใจของครอบครัว ในหัวใจของชุมชน และในหัวใจของพระศาสนจักร พวกเราจะสามารถกล่าวพร้อมกับนักบุญเทเรซาว่า “**กระแสเรียกของข้าพเจ้า คือความรัก** ในหัวใจของพระศาสนจักร ข้าพเจ้าจะเป็นความรัก” อาแมน

ขอแสดงความยินดีด้วยการภาวนาและคิดถึงในมิสซาแก่ผู้มีศาสนนาม “เทเรซาแห่งพระกุมารเยซู” และบรรดาสมาชิกคณะนักพรตคาร์เมไลท์

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ